

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת בִּלְק

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרַךְ כ' - חֻלַק י"ז

קוֹנְטֵרס 587

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵי"א לִפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

שם	טלפון 1	טלפון 2	סדר הלימוד	שם המורה	שם המוסד	שם המורה
			יז-יח שבט	68		
			יט-כ שבט	69		
			כא-כב שבט	70		
			כג-כד שבט	71		
			כה-כו שבט	72		
			כז-כח שבט	73		
			כט-ל שבט	74		
			א-ב אדר	75		
			ג-ד אדר	76		
			ה-ו אדר	77		
			ז-ח אדר	78		
			ט-י אדר	79		
			יא-יב אדר	80		
			יג-יד אדר	81		
			טו-טז אדר	82		
			יז-יח אדר	83		
			יט-כ אדר	84		
			כא-כב אדר	85		
			כג-כד אדר	86		
			כה-כו אדר	87		
			כז-כח אדר	88		
			כט אדר	89		
			א ניסן	90		
			ב-ג ניסן	91		
			ד-ה ניסן	92		
			ו-ז ניסן	93		
			ח-ט ניסן	94		
			י-יא ניסן	95		
			יב-יג ניסן	96		
			יד-טו ניסן	97		
			טז-יז ניסן	98		
			יח-יט ניסן	99		
			כ-כא ניסן	100		
			כב-כג ניסן	101		
			כד-כה ניסן	102		
			כו-כז ניסן	103		
			כח-כט ניסן	104		
			ל ניסן	105		
			א אייר	106		
			ב-ג אייר			
			ד-ה אייר			

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שם	טלפון 1	טלפון 2	סדר הלימוד	מספר תלמידים	עושה יום	יום משט יום	יום מאות
			ו-ז אייר	107			
			ח-ט אייר	108			
			י-יא אייר	109			
			יב-יג אייר	110			
			יד-טו אייר	111			
			טז-יז אייר	112			
			יח-יט אייר	113			
			כ-כא אייר	114			
			כב-כג אייר	115			
			כד-כה אייר	116			
			כו-כז אייר	117			
			כח-כט אייר	118			
			א-ב סיון	119			
			ג-ד סיון	120			
			ה-ו סיון	121			
			ז-ח סיון	122			
			ט-י סיון	123			
			יא-יב סיון	124			
			יג-יד סיון	125			
			טו-טז סיון	126			
			יז-יח סיון	127			
			יט-כ סיון	128			
			כא-כב סיון	129			
			כג-כד סיון	130			
			כה-כו סיון	131			
			כז-כח סיון	132			
			כט-ל סיון	133			
			א-ב תמוז	134			
			ג-ד תמוז	135			
			ה-ו תמוז	136			
			ז-ח תמוז	137			
			ט-י תמוז	138			
			יא-יב תמוז	139			
			יג-יד תמוז	140			
			טו-טז תמוז	141			
			יז-יח תמוז	142			
			יט-כ תמוז	143			
			כא-כב תמוז	144			
			כג-כד תמוז	145			
			כה-כו תמוז	146			
			כז-כח תמוז	147			

בְּאֵלֶיךָ דָּלִית, בְּגִלְל שְׂבֹאוֹתוֹ זְמַן קָבַל בְּרִית. וּמָה שְׁעַד עֲכָשׁוּ הַתְּפִסָּה מִמֶּנּוּ, נִרְאָה לוֹ רִבּוֹן וְשֵׁלִיט, וְכִף נִרְאָה, שְׁהָרִי אֲזַ הַתְּקַשֵּׁר בְּאוֹתָהּ דְרָגָה וְלֹא יוֹתֵר. וּמִשׁוּם זֶה בְּשֵׁם שֶׁל אֲדוֹן רִבּוֹן עָלְיוֹ.

אָבְרָם מֹשֶׁה שְׂלֵא הִיָּה בּוֹ פְּרוּד, שְׁכִתּוּב (שְׁמוֹת א) מֹשֶׁה מֹשֶׁה, שְׂאִין טַעַם מִפְסִיק, כְּמוֹ שְׁכִתּוּב (בְּרַאשִׁית ב) אֲבָרְהָם אֲבָרְהָם, שְׁמִפְסִיק הַטַּעַם, בְּגִלְל שְׁכַעַת שְׁלֵם מָה שְׂלֵא הִיָּה לִפְנֵי כֵן. יֵשׁ הַפְּרָשׁ בֵּין אֲבָרְהָם הַנּוֹכַחִי לְבֵין אֲבָרְהָם שְׁבַתְחֻלָּה. אָבְל מֹשֶׁה, מִיָּד שְׁנוּלָד, אֲסַפְקֻלְרִיָּה הַמְאִירָה הַיְתֵה עֲמוֹ, שְׁכִתּוּב (שְׁמוֹת ב) וַתֵּרָא אֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא. וְכִתּוּב (בְּרַאשִׁית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב. מִיָּד נִקְשֵׁר מֹשֶׁה בְּדְרָגָתוֹ, וּמִשׁוּם זֶה מֹשֶׁה מֹשֶׁה, וְלֹא מִפְסִיק הַטַּעַם.

וְרַבֵּן לְגַבֵּי מֹשֶׁה הַקְּטִין עֲצֻמוֹ, שְׁכִתּוּב מִלְאָךְ ה'. יַעֲקֹב קָרָא לוֹ בְּשֵׁעָה שְׁהִיָּה מִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם. מִלְאָךְ, מָה הַטַּעַם? מִשׁוּם שְׂבֹאוֹתָהּ שְׁעָה הִיָּה יוֹרֵשׁ אוֹתָהּ לְשֵׁלֵט. מֹשֶׁה בְּחַיָּיו. יַעֲקֹב לְאַחַר שְׁהַסְתַּלַּק מִהָעוֹלָם. מֹשֶׁה בְּגוֹף. יַעֲקֹב בְּרוּחַ. אֲשֶׁרִי חִלְקוֹ שֶׁל מֹשֶׁה.

הַנֶּאֱמָר אֲתִי מִכָּל רַע, שְׂלֵא הַתְּקַרֵּב לְעוֹלָמִים לְצַד הָרַע, וְלֹא יְכַל הָרַע לְשֵׁלֵט בּוֹ. בְּרַף אֶת הַנְּעָרִים, אֲזַ יַעֲקֹב הִיָּה מִתְקַן אֶת בֵּיתוֹ פְּאָדָם שְׁהוֹלֵךְ לְבֵית חֹדֵשׁ וּמִתְקַנּוֹ בְּתַקּוּנָיו וּמִקְשׁוֹטוֹ בְּקִשׁוּטָיו. בְּרַף אֶת הַנְּעָרִים - אוֹתָם הַנּוֹדְעִים, אוֹתָם שְׁנִפְקְדוּ עַל הָעוֹלָם לְמִשְׁךָ מֵהֶם בְּרִכּוֹת, הֵם שְׁגֵי הַפְּרוּבִים. וַיִּקְרָא בְּהֵם שְׁמִי, פְּעַת הַתְּקִין בֵּיתוֹ, וְהוּא הַתְּעֵלָה בְּדְרָגָתוֹ, מִשׁוּם שְׁחַבּוּר הִיָּה בְּיַעֲקֹב. הַגּוֹף נִדְבַק בְּמָקוֹם שְׁהַצְטַרֵּף, וְשִׁתִּי זְרוּעוֹת אֹתוֹ.

דְּבַהּ הוּא זְמַנָּא קָבִיל בְּרִית, וּמָה דְהוּא אֲתַפְסִי עַד פְּעֵן מְנִיָּה, אֲתַחְזִי לִיָּה רִבּוֹן וְשֵׁלִיט, וְהָכִי אֲתַחְזִי, דְהָא כְדִין בְּהָהוּא דְרָגָא אֲתַקְשֵׁר, וְלֹא יִתִיר. וּבְגִין כֵּן, בְּשֵׁמָא דְאֲדוֹן רִבּוֹן עָלֵיהּ.

אָבְרָם מֹשֶׁה דְלֹא הוּוּהּ בִּיהּ פְּרוּדָא, דְכִתְיִב (שְׁמוֹת א) מֹשֶׁה מֹשֶׁה דְלֹא פְסִקָא טַעֲמָא. כְּמָה דְכִתְיִב (בְּרַאשִׁית כב) אֲבָרְהָם אֲבָרְהָם, דְפְסִקָא טַעֲמָא. בְּגִין דְהַשְׁתָּא שְׁלִים, מָה דְלֹא הוּוּהּ מִקְדַּמַּת דְנָא. פְּרִישׁוּ אִית בֵּין אֲבָרְהָם דְהַשְׁתָּא, לְאֲבָרְהָם דְקַדְמִיתָא. אָבְל מֹשֶׁה, מִיָּד דְאֲתִיָּלִיד, אֲסַפְקֻלְרִיָּה דְנִהָרָא הוּוּהּ עֲמִיָּה, דְכִתְיִב (שְׁמוֹת ב) וַתֵּרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא. וְכִתְיִב (בְּרַאשִׁית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב מֹשֶׁה מִיָּד אֲתַקְשֵׁר בְּדְרָגָא דִּילֵיהּ וּבְגִין כֵּן מֹשֶׁה מֹשֶׁה, וְלֹא אֲפְסִיק טַעֲמָא.

וְעַד דָּא לְגַבֵּי דְמֹשֶׁה, אֲזַעִיר גְּרַמִּיָּה, דְכִתְיִב מִלְאָךְ יי. יַעֲקֹב קָרָא לִיָּה, בְּשֵׁעַתָּא דְהוּוּהּ סָלִיק מִעֲלָמָא, מִלְאָךְ. מָאִי טַעֲמָא. בְּגִין דְבַהּ הִיָּא שְׁעַתָּא הוּוּהּ יְרִית לָהּ, לְשֵׁלְטָאָה. מֹשֶׁה בְּחַיָּיו. יַעֲקֹב, לְבִתֵּר דְסָלִיק מִעֲלָמָא. מֹשֶׁה בְּגוֹפָא. יַעֲקֹב בְּרוּחָא. זְפָאָה חוֹלְקָא דְמֹשֶׁה. הַגּוֹאֲרֵ אֹתִי מִכָּל רַע, דְלֹא אֲתַקְרִיב לְעֲלָמִין לְגַבֵּי סִטְרָא דְרַע, וְלֹא יְכִיל רַע לְשֵׁלְטָאָה בִּיהּ. יְבַרֵךְ אֶת הַנְּעָרִים, כְּדִין יַעֲקֹב הוּוּהּ מִתְקַן לְבִיתִיָּה, כְּבַר נֵשׁ דְאֲזִיל לְבֵיתָא חֲדַתָּא, וּמִתְקַן לָהּ בְּתַקּוּנָיו, וּמִקְשֵׁט לָהּ בְּקִשׁוּטָיו. יְבַרֵךְ אֶת הַנְּעָרִים, אֵינּוֹן דְאֲשַׁתְּמוּדְעֵן, אֵינּוֹן דְאֲתַפְקְדוֹן עַל עֲלָמָא, לְאֲתַמְשְׁכָא מְנִיָּהּ בְּרַכָּאן, תְּרִין פְּרוּבִין אֵינּוֹן. וַיִּקְרָא בְּהֵם שְׁמִי, הַשְׁתָּא אֲתַקִּין בֵּיתִיָּה, וְאִיָּהּ אֲסַתְלַק בְּדְרָגִיָּה, בְּגִין דְחַבּוּרָא בְּיַעֲקֹב הוּוּהּ. גּוֹפָא, אֲתַדְבַק בְּאֲתֵר דְאֲצַטְרִיף, וְתִרִין דְרוּעִין בְּהַדְרִיָּה.

לְבַתֵּר דְּאִינוּן נְעָרִים מִתְבָּרְכֵן פְּדָקָא יָאוּת, פְּדִין וַיִּדְגּוּ לְרֵב בְּקָרֵב הָאָרְץ. אַרְחָא דְנוּנִין לְאַסְגָּאָה גּוּ מִיִּין, וְאִי נִפְקֵן מִגּוּ מִיָּא לְיִבְשֶׁתָּא, מִיָּד מִתִּין. אֵלִין לְאוּ הֲכִי, אֵלָא אִינוּן מִן יִמָּא רַבָּא, וּסְגִיאוּ דְלִהוּן לְאַפְשָׁא וּלְאַסְגִּי בְּקָרֵב הָאָרְץ אִיהוּ. מַה דְּלִית הֲכִי לְכָל נוּנִין דְּעִלְמָא.

מַה פְּתִיב לְעִילָא, וַיִּבְרַךְ אֶת יוֹסֵף וַיֹּאמֶר, וְלֹא אֲשַׁפְחֵן לִיָּה הֲכָא בְּרַכָּאן, דִּהָא לְבַתֵּר בְּרִיךְ לִיָּה, דְּכִתִּיב, (בראשית מט) בֵּן פֹּרְתַת יוֹסֵף. אֵלָא, בִּינֵן דְּבְרִיךְ לְאֵלִין נְעָרִים, לְיוֹסֵף בְּרִיךְ. דִּהָא לָא יִכְלִי לְאַתְבָּרְכָא, אֵלָא מִגּוּ יוֹסֵף, וּמִגּוּ דְּאִיהוּ בְּטְמִירוּ, וְלֹא אֶתְחַזִּי לְאַתְגַּלְאָה, פְּתִיב בְּטְמִירוּ, וַיִּקְרָא בְּהֵם שְׁמֵי וְשֵׁם אַבּוּתִי, (לכסאָה עליה) מִן הָאֲבוּת מִתְבָּרְכֵן, וְלֹא מֵאַתֵּר אֶתְרָא. בְּקָרֵב הָאָרְץ, דָּא הוּא כְּסוּיָא לְחַפְאָה מַה דְּאַצְטְרִיךְ.

אַתּוּ וַנְּשַׁקוּהוּ כְּמִלְקַדְמִין, אָמְרוּ, הָבוּ וַנְּבָרִיךְ. אָמַר אִיהוּ, אָנָּא אַבְרָהָם, דְּכָל מַה דְּשַׁמְעַתוּן עַד הֲכָא מִנְּאִי הָוָה, וְאַקְיִים בִּי (משלי כב) טוֹב עֵין הוּא יְבוּרָךְ, קָרִי בִּיה יִבְרַךְ. מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּנָתַן מִלְּחָמוּ לְדָל. מִלְּחָמָא וּמִיִּכְלָא דְּאוּרִייתָא דִּילִי אַכְלָתוּן. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה. בְּרָא רַחֲמֵי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הָא תְּנִינָן בְּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ וְאוּרַח מְבָרַךְ. אָמַר לִיָּה, לָאוּ אָנָּא בְּעַל הַבַּיִת, וְלָאוּ אֶתּוּן אוּרַחִין. אַבְל קָרָא אֲשַׁפְחָנָא, וְאַקְיִים לִיָּה. דִּהָא אָנָּא טוֹב עֵין וְדָאִי, בְּלֹא שְׁאִילוּ דְּלִכּוּן אֲמִינָא עַד הַשְּׁתָּא, וְלַחְמָא וּמִיִּכְלָא דִּילִי אַכְלָתוּן. נְטִיר פְּסָא דְּבִרְכַתָּא וּבְרִיךְ, וַיְדוּי לָא יִכְלִי לְמִסְבַּל פְּסָא, וְהוּוּ מְרַתְתִּי. בַּד מְטָא לְעַל הָאָרְץ וְעַל הַמְּזוּן, אָמַר, (תהלים קטז) כּוֹס יְשׁוּעוֹת אֲשָׂא וּבִשְׁם ה' אֶקְרָא. עֲמַד הַכּוֹס עַל תְּקוּנּוֹ, וְהִתְיַשֵּׁב בִּימֵינוּ וּבְרַךְ.

דְּאַחַר שְׁאוּתָם נְעָרִים מִתְבָּרְכִים פְּרָאוּי, אִזּוּ וַיִּדְגּוּ לְרֵב בְּקָרֵב הָאָרְץ. דְּרַךְ הַדְּגִים לְהַתְּרִבוֹת בְּתוֹךְ הַמַּיִם, וְאִם יוֹצֵאִים מִתּוֹךְ הַמַּיִם לְיִבְשָׁה, מִיָּד מִתִּים. אֵלוּ לֹא כִּף, אֵלָא הֵם מִהֵם הַגְּדוֹל, וַיִּגְדַּלְתָּם לְהַתְּרִבוֹת וּלְהַתְּגַדֵּל בְּקָרֵב הָאָרְץ הִיא, מַה שְּׁאִין כִּף בְּכָל הַדְּגִים שְׂבַעוּלָם.

מַה פְּתוּב לְמַעְלָה? וַיִּבְרַךְ אֶת יוֹסֵף וַיֹּאמֶר. וְלֹא מִצְּאֵנוּ לוֹ כָּאֵן בְּרַכּוֹת, שְׁהָרִי אַחַר כִּף בְּרַכּוֹ, שְׂכַתוּב (שם מט) בֵּן פֹּרְתַת יוֹסֵף. אֵלָא, בִּינֵן שְׂכַתוּב אֶת הַנְּעָרִים הַלְלוּ, בְּרַךְ אֶת יוֹסֵף. שְׁהָרִי לֹא יִכְלוּ לְהַתְּבָרַךְ אֵלָא מִתּוֹךְ יוֹסֵף, וּמִתּוֹךְ שְׁהוּא נִסְתֵּר וְלֹא נִרְאָה בְּגִלּוּי, פְּתוּב בְּנִסְתֵּר - וַיִּקְרָא בְּהֵם שְׁמֵי וְשֵׁם אַבְתִּי. (לכסות עליה) מִן הָאֲבוּת מִתְבָּרְכִים, וְלֹא מִמְקוֹם אַחַר. בְּקָרֵב הָאָרְץ, זְהוּ כְּסוּיָא לְכַסוֹת מַה שְּׂצְרִיךְ.

כָּאוּ וַנְּשַׁקוּ אוֹתוֹ כְּמִקְדָּם. אָמְרוּ, הִבֵּה וַיִּבְרַךְ. אָמַר הוּא, אֲנִי אַבְרָהָם, שְׂכַל מַה שְּׁשַׁמְעַתָּם עַד כָּאֵן מִמֵּנִי הִיָּה, וְאַקְיִים בִּי (משלי כב) טוֹב עֵין הוּא יִבְרַךְ. קוּרְאִים בּוֹ בְּרַךְ. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׁנָתַן מִלְּחָמוּ לְדָל. מִלְּחָם וְאִכְלָ שֵׁל הַתּוֹרָה שְׁלִי אַכְלָתָם. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בֵּן אֱהוֹב שֵׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, הָרִי שְׁנִינּוּ בְּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ וְאוּרַח מְבָרַךְ. אָמַר לוֹ, אִינִי בְּעַל הַבַּיִת וְאַיִנְכֶם אוּרַחִים. אַבְל מִצְּאֵתִי פְּסוּק וְאַקְיָמוּ, שְׁהָרִי אֲנִי בּוֹדְאִי טוֹב עֵין, בְּלִי שְׁאֵלוֹתֵיכֶם אֲמַרְתִּי עַד עַתָּה, וְלַחֵם וְאִכְלָ שְׁלִי אַכְלָתָם.

לְקַח כּוֹס בְּרַכָּה וּבְרַךְ, וַיִּדְּיוּ לֹא יִכְלוּ לְסַבַּל אֶת הַכּוֹס וַרְעוּדוּ. כְּשֶׁהִגִּיעַ לְעַל הָאָרְץ וְעַל הַמְּזוּן, אָמַר, (תהלים קטז) כּוֹס יְשׁוּעוֹת אֲשָׂא וּבִשְׁם ה' אֶקְרָא. עֲמַד הַכּוֹס עַל תְּקוּנּוֹ, וְהִתְיַשֵּׁב בִּימֵינוּ וּבְרַךְ.

וּאֲתִישָׁב בְּיַמִּינֶיהָ, וּבְרִיךְ לְסוֹף אָמַר, יֵהָא
רַעְוָא דְלַחַד מְאֵלִין, יִתְמַשְׁכוּן לֵיה חַיִּין, מְגוּ
(ג'א מלכא) אֵילָנָא דְחַיִּי, דְּכָל חַיִּין בֵּיה תִלְיִין.
וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יַעֲרֹב לֵיה, וְיִשְׁפַח עֲרֹב
לְתַתָּא, דִּיסְתַּפֵּם בְּעֲרֹבוּתֶיהָ, בְּהַדֵּי מְלַפָּא
קְדִישָׁא.

בסוף אָמַר: יְהִי רַצוֹן שְׁלֹאֲחֵד
מְאֵלָה יִמְשְׁכוּ לוֹ חַיִּים מִתּוֹךְ
(המלך) עֵץ חַיִּים, שְׁכַל חַיִּים
תְּלֵימִים בּוֹ. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
יַעֲרֹב לוֹ, וְיִמְצֵא עֲרֹב לְמִטָּה
שֵׁיִסְפִים בְּעֲרֹבוּתוֹ אֲצֵל הַמְּלַךְ
הַקְדוּשׁ.

בֵּינָן דְּבְרִיךְ, אֶסְתִּים עֵינְוֵי רַגְעָא חֲדָא, לְבַתָּר
פִּתַח לוֹן, אָמַר חֲבַרְיָא, שְׁלוֹם לְכוּן
מְרַבּוֹן טַב, דְּכָל עֲלָמָא דִּילֵיהָ הוּא. תְּוֹהוּ,
וּבְכּוֹ, וּבְרִיכוֹ לֵיה. פִּתּוּ הַהוּא לִילָא. בְּצַפְרָא
(דף קפ"ח ע"ב) אֶקְדִּימוּ וְאֲזִלוּ. פִּד מְטוּ לְגַבֵּי רַבִּי
שְׁמַעוֹן, סָחוּ לֵיה עוֹבְדָא. תְּנִיחַ רַבִּי שְׁמַעוֹן,
אָמַר בַּר טַנְרָא תְקִיפָא אֵיהוּ, וְיֵאוּת הוּא לְכַךְ,
וְיִתִּיר מִמָּה דְלָא חָשִׁיב בַּר נֶשׁ, בְּרִיחַ דְּרַב
הַמְנוּנָא סְבָא הוּא, אֲזִדְעָזַע רַבִּי אֶלְעָזָר, אָמַר,
עָלִי לְמִיּהָה לְמַחְזִי לְהַהוּא בּוֹצִינָא דְדָלִיק.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, דָּא לֹא סְלִיק בְּשִׁמָּא בְּעֲלָמָא,
דְּהָא מְלָה עֲלָאָה אֵית בֵּיה. וְרָזָא אֵיהוּ, דְּהָא
נְהִירוּ מְשִׁיחוּ (משיכו) דְּאָבוּי מְנַהֲרָא עֲלֵיהָ, וְרָזָא
דָּא לֹא מִתְפַּשְׁטָא בֵּין חֲבַרְיָא.

בֵּינָן שְׁבַרְךָ, סַתֵּם עֵינְוֵי רַגְעָא אַחַד,
וְאַחַר כֶּךָ פִּתַח אוֹתָם. אָמַר,
חֲבַרְיִים, שְׁלוֹם לְכֶם מְרַבּוֹן הַטּוֹב
שְׁכַל הַעוֹלָם שְׁלוֹ הוּא. תְּמַהוּ
וּבְכּוֹ, וּבְרַכּוּהוּ. לָנוּ אוֹתוֹ לִילָה.
בְּבַקָּר הַשְּׂפִימוּ וְהִלְכוּ. כְּשֶׁהֲגִיעוּ
לְרַבִּי שְׁמַעוֹן סְפְרוּ לוֹ אוֹתוֹ
הַמַּעֲשֶׂה. תְּמַה רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר,
בֵּין סֵלַע תְּקִיף הוּא וְרֵאִי הוּא
לְכַךְ, וְיִתִּיר מִמָּה שְׁלֹא חָשׁוּב בֵּין
אָדָם, בְּנוּ שֶׁל רַב הַמְנוּנָא סְבָא
הוּא. הַזְדַּעְזַע רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר,
עָלִי לְלַכֵּת לְרֵאוּת אוֹתוֹ נֵר הוֹלֵק.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, זֶה לֹא עוֹלָה
בְּשֵׁם בְּעוֹלָם, שְׁהָרִי דְבַר עֲלִיּוֹן
יֵשׁ בּוֹ. וְסוּד הוּא, שְׁהָרִי אוֹר
הַשְּׁמַן (ההמשכה) שֶׁל אָבִיו מְאִיר
עָלָיו, וְסוּד זֶה לֹא מִתְפַּשְׁט בֵּין
הַחֲבַרְיִים.

יֹזְמָא חֲדָא, הוּוּ חֲבַרְיָא יִתְבִּין וּמִתְנַגְחִין אֵלִין
בְּאֵלִין, וְהוּוּ תַמָּן רַבִּי אֶלְעָזָר, וְרַבִּי אַבָּא,
וְרַבִּי חֲזִיָּא, וְרַבִּי יוֹסִי, וּשְׂאָר חֲבַרְיָא. אָמְרוּ
הָא כְּתִיב (דברים ב) אֵל תִּצַּר אֶת מוֹאֵב וְאֵל תִּתְגַּר
בָּם מִלְחָמָה וְגו'. בְּגִין רוּת וְנַעֲמָה, דְּהוּוּ זְמִינִין
לְנַפְקָא מְנִיּהוּ. צְפוּרָה אִתְתּ מִשָּׁה דְּהָת
מְמַדֵּין, וְיִתְרוּ וּבְנוֹי דְנַפְקוּ מְמַדֵּין, דְּהוּוּ כְּלָהוּ
זַכָּאֵי קְשׁוּט עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה. וְתוּ מִשָּׁה
דְּרַבִּיאוּ לֵיה בְּמַדְיָן, וְאָמַר לֵיה קְדִישָׁא בְרִיךְ
הוּא, (במדבר לא) נָקוּם נִקְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת
הַמְּדִינִים אֵי הָכִי מִשׁוּא פָּנִים אֵית בְּמִלָּה,
דִּיתִיר אֲתַחְזוּ בְנֵי מְדִין לְשׁוֹזְבָא מִן מוֹאֵב.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, לֹא דְמִי מָאן דְּזַמִּין לְמִלְקַט

יּוֹם אַחַד הָיוּ הַחֲבַרְיִים יוֹשְׁבִים
וּמִתְנַגְחִים אֵלָה בְּאֵלָה, וְהָיוּ שֵׁם
רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא וְרַבִּי חֲזִיָּא
וְרַבִּי יוֹסִי וּשְׂאָר הַחֲבַרְיִים. אָמְרוּ,
הָרִי פְתוּב (דברים ב) אֵל תִּצַּר אֶת
מוֹאֵב וְאֵל תִּתְגַּר בָּם מִלְחָמָה וְגו'.
בְּגִלְל רוּת וְנַעֲמָה שְׁהָיוּ עֲתִידִים
לְצִאת מֵהֶם. צְפוּרָה אִשְׁתּ מִשָּׁה
שְׁהִיתָה מְמַדֵּין, וְיִתְרוּ וּבְנֵי
שְׂיִצְאוּ מְמַדֵּין, שְׁהָיוּ כְּלָם צְדִיקֵי
אֲמַת, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה. וְעוּד
מִשָּׁה שְׁגַדְלוּהוּ בְּמַדְיָן, וְאָמַר לוֹ
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, (במדבר לא) נָקַם
נִקְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת הַמְּדִינִים.
אִם כֶּךָ, מִשׁוּא פָּנִים יֵשׁ בְּדַבָּר,
שְׂיִתִּיר רֵאוּם בְּנֵי מְדִין לְהַנְצִיל
מִמוֹאֵב.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, לֹא דוּמָה מִי

שעתיד ללקט תאנים למי שפָּכַר
לקט אותן. אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר,
אֵף עַל גַּב שֶׁכָּכֵר לִקְטֵל הֶסֶם, שָׁבַח
הוּא. אָמַר לוֹ, מִי שֶׁשָּׂא לִקְטֵל
תָּאנִים, שׁוֹמֵר אֶת הַתָּאנָה תְּמִיד
שֶׁלֹּא יִהְיֶה בָּהּ פֶּגַם בְּשִׁבִיל
הַתָּאנִים שֶׁעֲתִידָה לְהֵבִיא. כִּינּוּן
שֶׁלִקְטֵת תָּאנִים, עוֹזֵב אֶת הַתָּאנָה,
וְיוֹתֵר לֹא שׁוֹמֵר אוֹתָהּ.

כִּף מוֹאֵב, שֶׁעֲתִידָה לְהֵבִיא אוֹתָן
תָּאנִים, שֶׁמֵר אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, שֶׁכְּתוּב אֵל תִּצַּר אֶת מוֹאֵב.
מִדָּן שֶׁנִּתְּן כֶּכֶר תָּאנִים לְלִקְטוֹ
אוֹתָן, כְּתוּב (במדבר כה) צָרוּר אֶת
הַמִּדְּבָרִים. שֶׁהָרִי מִכָּאן וְהִלָּאָה
תָּאנָה זוֹ לֹא עֲתִידָה לְהֵבִיא פְּרוֹת,
וּמִשׁוּם זֶה רְאוּיָה לְשַׁרְפֵת אֵשׁ.
פִּתַח וְאָמַר, וַיֹּאמֶר מוֹאֵב אֵל זִקְנֵי
מִדָּן וְגו'. מוֹאֵב הֵם מְתָרִים,
וּמִשׁוּם אוֹתָן תָּאנִים שֶׁעֲתִיד
מוֹאֵב לְהוֹצִיא לְעוֹלָם נִצְלוּ
מֵעַנְשׁ.

רַבִּי אֶלְעָזָר רָצָה לְרְאוֹת אֶת רַבִּי
יוֹסִי בְּרַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן לִקְוִינָא
חֲמִיו, וְהָיוּ הוֹלְכִים רַבִּי אֶבְיָ וְרַבִּי
יוֹסִי אִתּוֹ. הִלְכוּ בַּדֶּרֶךְ, וְהָיוּ
אוֹמְרִים דְּבָרֵי תוֹרָה כָּל אוֹתוֹ
הַדֶּרֶךְ.

אָמַר רַבִּי אֶבְיָ, מִה שֶׁכְּתוּב (דברים
ט) וַיֹּאמֶר ה' אֵלַי אֵל תִּצַּר אֶת
מוֹאֵב וְאֵל תִּתְּנֶנּוּ בָּם מִלְחָמָה וְגו',
וְכְתוּב (שם) וְקִנְרֵת מוֹל בְּנֵי עַמּוֹן
וְגו' - דְּבָר זֶה פְּדָבָר זֶה. מִה הַבְּדִל
בֵּין זֶה לְזֶה? אֵלָּא נִרְאָה
שֶׁשִּׁקּוּלִים הֵיוּ. וְשִׁנְיָנוּ, כְּשֶׁהָיוּ
מִתְקַרְבִּים לְבְנֵי מוֹאֵב, הָיוּ
יִשְׂרָאֵל נִרְאִים לְפָנֵיהֶם בְּכָל כְּלֵי
קָרֵב כְּשֶׁרָצוּ לְהִתְגַּרְוֹת בָּהֶם.
וְלִגְבֵי בְנֵי עַמּוֹן הָיוּ יִשְׂרָאֵל
מְעֻטְפִים בְּעֻטּוּפֵיהֶם, וְלֹא נִרְאוּ
כְּלָל כְּלֵי קָרֵב. וְהַפְּסוּקִים
מוֹכִיחִים בְּשִׁקּוּל זֶה פְּזָה.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וַדַּאי כִּף הוּא.
וְשִׁנְיָנוּ, שֶׁזוֹ שְׁהִיְתָה חֲצוּפָה

תָּאנִי, לְמֵאן דְּכִבֵּר לְקִיט לִוָן. אָמַר לִיה רַבִּי
אֶלְעָזָר, אֵף עַל גַּב דְּכִבֵּר לְקִיט לִוָן, שְׁבַחָא
אִיהוּ. אָמַר לִיה, מָאן דְּלֵא לִקְטֵת תָּאנִי, נָטִיר
תָּאנָה תְּדִיר, דְּלֵא יְהֵא בָּהּ פֶּגַם, בְּגִין תָּאנִי
דְּזַמְינָת לְאִייתָאָה. כִּינּוּן דְּלִקְטֵת תָּאנִי, שְׁבִיב
לָהּ לְתָאנָה, וְתוּ לֹא נָטִיר לָהּ.

כִּף מוֹאֵב, דְּזַמְינָא לְאִייתָאָה אֵינּוּן תָּאנִי, נָטִיר
לִיה קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכִתִּיב אֵל תִּצַּר אֶת
מוֹאֵב. מִדָּן דְּקָא יְהִיבֵת תָּאנִי, וְאֶלְקִיטוּ לִוָן,
כְּתִיב (במדבר כה) צָרוּר אֶת הַמִּדְּבָרִים. דְּהֵא מִכָּאן
וְלְהִלָּאָה, תָּאנָה דָּא לֹא זַמְינָת לְאִייתָאָה פִּירִין,
וּבְגִין כִּף אֶתְחַזְיֵית לִיקִידָת אִשָּׁא. פִּתַח וְאָמַר,
(במדבר כב) וַיֹּאמֶר מוֹאֵב אֵל זִקְנֵי מִדָּן וְגו', מוֹאֵב
אֵינּוּן שְׂאָרִי, וּבְגִין אֵינּוּן תָּאנִי, דְּזַמְיִן מוֹאֵב
לְאֶפְקָא לְעֻלְמָא, אִשְׁתַּזְיִבוּ מֵעוֹנָשָׁא.

רַבִּי אֶלְעָזָר בְּעָא לְמִיחְמֵי לְרַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי
שִׁמְעוֹן בֶּן לִקְוִינָא חֲמִיו. וְהוּוּ אֶזְלֵי רַבִּי
אֶבְיָ וְרַבִּי יוֹסִי (ד"א לא גרסינן ורבי חייא) בְּהַדְרִיה, אֶזְלוּ
בְּאֶרְחָא, וְהוּוּ אֶמְרֵי מַלְי דְּאוֹרִייתָא כָּל הַהוּא
אֶרְחָא.

אָמַר רַבִּי אֶבְיָ, מַאי דְּכִתִּיב, וַיֹּאמֶר יי אֵלֵי אֵל
תִּצַּר אֶת מוֹאֵב וְאֵל תִּתְּנֶנּוּ בָּם מִלְחָמָה
וְגו', וְכִתִּיב (דברים ב) וְקִנְרֵת מוֹל בְּנֵי עַמּוֹן וְגו',
מִלָּה דָּא כְּמִלָּה דָּא, מִה הַפְּרָשׁ בֵּין דָּא לְדָא,
אֵלָּא אֶתְחַזִּי דְּשִׁקּוּלֵי הוּוּ. וְתַנְיָנָן, כִּד הוּוּ
מְקַרְבֵי לְגַבֵּי בְנֵי מוֹאֵב, הוּוּ יִשְׂרָאֵל אֶתְחַזְיִין
לְגַבֵּיהוּ בְּכָל מַאֲנֵי קְרָבָא, (וְלֹא כ"א ל"ג) פְּדַבְעוּ
אֶתְגַּרְיִין בְּהוּ. וְלִגְבֵי בְנֵי עַמּוֹן, הוּוּ יִשְׂרָאֵל
מִתְעַטְפֵי בְּעֻטּוּפֵיהוּ, וְלֹא אֶתְחַזִּי מַאֲנֵי קְרָבָא
כְּלָל. וְקִרְאֵן מוֹכְחָן בְּשִׁקּוּלָא דָּא פְּדָא.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וַדַּאי הָכִי הוּא. וְתַנְיָנָן, דְּדָא
דְּהוֹת חֲצִיפָא, וְאֶמְרַת מוֹאֵב, דְּכִתִּיב,
(בראשית יט) וַתִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ מוֹאֵב. אֶתְחַזְוִן יִשְׂרָאֵל

ואמרה מואב, שכתוב (בראשית ט)
ותקרא את שמו מואב, נראו
ישראל חצופים אליהם כמו
שהיא היתה חצופה, שאמרה
מואב, מאב הנה בן זה. אבל
הקטנה שאמרה בן עמי וכסתה
דרכיה, ישראל היו מכסים
דרכיהם אליהם, מעטפים עטוף
הטלית, ונראים לפניהם פאחים
ממש, וכך פרשה.

עד שהיו הולכים, נזכר רבי
אלעזר בתינוק זה. סטו מהדרך
שלוש פרסאות והגיעו לשם.
התארחו באותו בית, נכנסו
ומצאו את אותו תינוק שהיה
יושב, ומתקנים לפניו שלחן. בין
שראה אותם, התקרב אליהם.
אמר להם, הכנסו חסידים
קדושים, הכנסו שתילי העולם,
אותם שמשבחים אותם למעלה
ולמטה, אותם שאפלו הדגים
שבים הגדול יוצאים אליהם
ליבשה. בא רבי אלעזר ונישקו
בראשו. חזר כמקדם ונישקו בפיו.
אמר רבי אלעזר, נשיקה ראשונה
על הדגים שעזבו את המים
והלכו ליבשה, ונשיקה שניה על
ביצי הדגים שעשו פרי טוב
בעולם.

אמר אותו תינוק, בריח לבושכם
ראיתי שעמון ומואב מתגרים
בכם. איך נצלתם מהם? כלי קרב
לא היו בידיכם. ואם לא, לבטחה
תלכו בלי פחד. תמהו רבי אלעזר
ורבי אבא והחברים. אמר רבי
אבא, אשרי הדרך הזו ואשרי
חלקנו שזכינו לראות את זה.
התקינו שלחן במקדש.

אמר, חכמים קדושים, תרצו
לחם תפנוקים ללא קרב (או לחם
קרב ושלחן של כלי קרב) ושלחן של כלי
קרב, או לחם קרב, או תרצו
לברך למלך בכל כלי הקרב, בכל
חביב קדוש, כף אנו רוצים, בכל

חציפו לגבייהו, כמה דאיהי הות חציפא,
דאמרת מואב, מאב הוה ברא דא. אבל
זערתא, דאמרת בן עמי, וכסיאת ארחה,
ישראל הוו מכסין ארחייהו לגבייהו, מעטפי
עטופא בטלית, ואתחזון קמיהו כאחין ממש.
והא אוקמוה.

עד דהוו אזלי, אדפר רבי אלעזר מההוא
ינוקא, סטו מארחה תלת פרסי, ומטו
להתם. אתארחו בההוא ביתא, עאלו ואשכחו
לההוא ינוקא, דהוה יתיב, ומתקנין פתורא
קמיה. בין דחמא לון, קריב גבייהו, אמר
ליה, עולו חסידי קדישין, עולו שתילין
דעלמא, אינון דעילא ותתא משבחין לון.
אינון דאפילו נוני ימא רבא, נפקין ביבשתא
לגבייהו. אתא רבי אלעזר ונשיקה ברישיה.
הדר כמלקדמין, ונשיקה בפומיה. אמר רבי
אלעזר נשיקה קדמאה על נונין דשבקין מיא,
ואזלין ביבשתא. ונשיקה תניינא על בייעין
דנונא, דעבדו איבא טבא בעלמא.

אמר ההוא ינוקא, בריחא דלבושייכו חמינא,
דעמון ומואב מתגין בכו, היך
אשתזבתון מנייהו. מאני קרבא לא הוו
בידיכו. ואי לאו, לרחצנו תהכון, בלא דחילו.
(ד' קפ"ח ע"ב) תוהו רבי אלעזר ורבי אבא
וחברייא. אמר רבי אבא, זפאה ארחה דא,
וזפאה חולקנא דזכינא למיחמי דא, אתקינא
פתורא כמלקדמין.

אמר, חפמיין קדישין. תבעו נהמא דתפנוקי
בלא קרבא, (ס"א או נהמא דקרבא ופתורא ומהני
קרבא). ופתורא דמאני קרבא. או נהמא דקרבא.
או תבעון לקרבא למלכא בכל מאני קרבא
דהא פתורא לא אסתליק בלא קרבא. אמר
שהרי השלחן לא עולה בלי קרב? אמר רבי אלעזר, בן אהוב

המינים של הקרב האלה השתדלנו בהם, ויודעים אנו לערוך בקרב ובקשת וברמח ובאבני בליסטראות, ואתה תינוק עוד לא ראית איך עוזכים קרב גברים חזקים של העולם.

שמח אותו תינוק, אמר, ודאי שלא ראיתי, אבל כתוב (מלכים-א) א' יתהלל חוגר כמפתח.

התקינו שלחן בלחם ובכל מה שצריך. אמר רבי אלעזר, כמה שמחה יש בלבי בתינוק זה, וכמה חדושים יתחדשו על שלחן זה, ולכן אמרתי שידעתי שזוג פעמוני רוח הקדש היו הולכים בה.

אמר אותו תינוק, מי שרוצה לחם על פי החרב - יאכל. שמח רבי אלעזר, חזר וקרב התינוק אליו, אמר לו, משום ששבתת עצמך, אתה צריך לערוך קרב בתחלה, ואני אמרתי בתחלה, שהקרב יהיה אחרי האכלה. אבל כעת, מי שרוצה סלת, תולה (יבאי) כלי הקרב בידי. אמר רבי אלעזר, לך ראוי להראות מאותם כלי הקרב שלך.

פתח אותו תינוק ואמר, (במדבר טו) והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה לה'. פסוק זה נאמר על עמר התנופה. איזו תנופה? אם בגלל שהניפה הכהן למעלה, היא תנופה. מה אכפת לנו אם הניף או הנמיף?

א"ל ודאי צריך להרימה למעלה, והינו תרומה. ואף על גב שדרשנו שנים ממאה וכף זה, אבל תנופה מהי הרמה (ט) וסוד חכמה פאן. אי חסידים קדושים, בעלי רמחים, לא שמשתם את רבי שמעיה החסיד, שאם לא תדעו מהי תנופה, מהי חטה, מהי שעורה.

התנופה דקאמרין, הינו תנ"ו פ"ה.

רבי אלעזר, ברא רחיקא חביבא קדישא, הכי בעינן, בכל הני זיני קרבא אשתדלנא בהו, וידעינן לאגחא בחרבא, ובקשתא, וברומחא, ובאבנין דקירטא. ואנת רביא, עד לא חמית, היך מגיחין קרבא, גוברין תקיפין דעלמא.

ח"י ההוא ינוקא, אמר ודאי לא חמינא, אבל פתיב (מלכים א' ט) אל יתהלל חוגר כמפתח.

אתקינו פתורא פנהמא, ובכל מה דאצטריך. אמר רבי אלעזר, כמה חדו אית בלבאי ברביא דא, וכמה חדושים יתחדשו על פתורא דא, ועל דא אמרית, דידענא דזגי פעמוני רוחא קדישא, הוו אזלין ביה.

אמר ההוא ינוקא, מאן דבעי לנהמא, על פום חרבא ייכול. חדי רבי אלעזר, אהדר וקריב ינוקא לגביה, אמר ליה, בגין דשבתת גרמך, אית לך למיגח קרבא בקדמיתא, ואנא אמרית בקדמיתא, דקרבא ליהוי בתר אכילה.

אבל השתא, מאן דבעי סולתא, תולה (נ"א י"ח) מאני קרבא בידי. אמר רבי אלעזר, לך יאות לאחזאה מאינון מאני קרבא דילך.

פתח ההוא ינוקא ואמר, (במדבר טו) והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה ליי. קרא דא על עומר התנופה אתמר, מאי תנופה, אי בגין דאניף ליה פהנא לעילא איהי תנופה. מאי אכפת לך, אי אניף אי מאיף.

א"ל ודאי אצטריך לארמא לה לעילא, והינו תרומה. ואף על גב דדרשין תרי ממאה, והכי הוא, אבל תנופה מאי (ס"א דא) הוא ארמותא. ורזא דחכמתא הכא. אי חסידי קדישין, מארי דרומחין, לא שמשתון לרבי שמעיה חסידא, דאי לאו תנדעון תנופה מאי היא. חטה מאי היא. שעורה מאי היא.

התנופה דקאמרין, הינו תנ"ו פ"ה. ורזא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

גדולי ישראל
והזהר

